

סבתוש יקרה שלי,

מגיל קטן אני זוכרת את עצמי דוחפת כיסא למטבח ואמא אומרת לי: "אין כאן מקום לכיסא". ואני הייתי באה אליך סבתא. גם אצלך לא היה מקום, אבל היה מותר. ולא רק שהיה מותר, אפילו היה לי סיר פלא משלי.

היינו מכינות יחד עוגות. אני בסיר שלי ואת בשלך.

בזמן שהעוגות היו נאפות, הייתי מרוקנת את מגירת הממחטות ומקפלת אותן אחת אחת בסדר מופתי בדיוק כפי שלימדת אותי, ואחר כך היינו יוצאות יחד אל חממת הצמחים, שאבא שלי בנה עבורך, והיינו עוברות עציץ עציץ ותולשות את העלים היבשים ואת היית אומרת: "מה שמת כבר לא יחיה".

את העוגה הייתי נושאת בגאון כל הדרך הביתה, וריח האפייה היה משכר את השכונה כולה.

כשהייתי רבה עם אמא ואבא הייתי בורחת אליך. אצלך תמיד מצאתי אוזן קשבת וחיבוק. השלום היה כל כך חשוב לך, ותמיד הרגעת: "עזבי זה יעבור" הכל יהיה בסדר.

כשאני חושבת על זה, אנחנו כל כך דומות - האהבה לצמחים, הסדר והנקיון, הבישול והאפייה, בילוי במסעדות, טיולים, הפלגות, טבע, בריכה, ים, בעלי חיים, חוש הומור, להתעכב היכן שחשוב ולוותר היכן שפחות ועוד ועוד.

השנים עברו, ובאורח פלא כשהבן שלי רב איתי, גם הוא מצא שהכי טוב לברוח אליך.

האמת שאני כל כך מבינה למה הוא בחר בך.

שהלא גם אני שיתפתי אותך בסודותיי הכמוסים, והתייעצתי איתך כמעט בהכל.

בשנים האחרונות גרנו בשכנות והיינו נפגשות כמעט כל יום, משוחחות על סדרות משותפות, רכילות בקיבוץ, אהבה, משפחה והקפדנו לתרגל את הצרפתית שלי שלא תעלם.

היתה לך מנטרה, ונהגת לומר: "לא לכל אחד יש את המזל שלי"...

וזה מעניין, כי אני דווקא חשה שאנחנו אלו עם המזל הגדול, שזכינו בסבתא כמוך.

חיית חיים מלאים, בבריאות ובצלילות, עטופה בחברים ומשפחה אוהבת.

וכעת הגיע הרגע להיפרד ולומר לך תודה על החברות, התמיכה ועל העזרה
בכל תחום שאני רק יכולה לחשוב עליו.

רק דבר אחרון סבתוש, לפני שבועיים שאלת אותי: "נתי, אם אני אקנה כבד
אווז, תוכלי להכין לי אותו כמו שעשית לנו במסעדה? כי עדיין יש לי את הטעם
בפה".

אז שתדעי, שקניתי לך, והוא אצלי בפריזר.

אוהבת אותך המון.

רינת

